

Nicolae VASILE

Ping-pong cu gânduri și vieți (13)

(Preludiul unei morți)

Motto

Ping, gândul lui,	El a înțeles, s-a recules.
pong, gândul ei,	
ping-pong,	Pong,
ping-pong,	
ping-pong,	pong,
din ce în ce mai des.	
Când toți înțelegeau, ea	pong,
a ales.	
.....	
Ping, ping, ping,	
și pong nu mai venea.	

Încrederea în noi, dacă ne-am pierdut-o cumva, ne-o recăpătăm găsim pe alții care să depindă de noi și prin satisfacerea necesităților acestora să ajungem ca să ne încredem că suntem capabili să avem grijă și se noi înșine. Că ajutăm niște apropiați prin activități de voluntariat, că animalele pot fi acelea spre care se revarsă iubirea noastră, sau chiar plantele. Și acestea au modul lor de a se manifesta astfel încât să ne producă mulțumirea că am înfăptuit ceva bun. Mai nou s-a dovedit că animalele și plantele sunt sensibile și la muzică. Dar acestea nu produc efecte rapide, trebuie să mai avem și altceva, și anume, răbdare. Răbdarea și încrederea se câștigă greu și se pierde repede.

După zilele petrecute împreună aveam indicii să sper că lucrurile au luat-o pe calea cea bună. Căutam să-l solicit pentru anumite servicii locale, nu pentru că nu le-aș fi putut rezolva la București, ci pentru a-i crea motive să țină aproape de vecini, aș putea spune chiar prietenii pe care și-i făcuse acolo. Un exemplu ar fi procurarea periodică a unor borcane de miere de salcâm, care constatasem că se găsea din belșug acolo și era și de foarte bună calitate.

Între timp, pelerinajul celor apropiați a continuat, primind vizite mai scurte sau mai lungi de la unchi, mătuși, veri, colegi de liceu sau de facultate etc. creându-se un sistem de socializare fizică, mult mai eficient decât cea electronică. Orice metodă prin care se câștiga timp era binevenită.

Un semnal care putea fi interpretat în două sensuri era faptul că începuse să-l preocupe renunțarea la anumite realizări anterioare. Am fost surprins inițial, când mi-a spus că vrea să renunțe la pisică și câine, dar am gândit la sensul bun, că poate se simte mai bine și vrea să-și reia activitatea, ceea ce ar fi presupus deplasări multe care l-ar fi pus în imposibilitatea de a avea grijă de ele. Am sperat că a fost doar o idee trecătoare, dar ulterior am constatat că făcuse deja pași în această direcție, pisica o dăduse unui cunoscut, iar cățelul îl dusesese la un azil.

Între timp s-a răzgândit și a vrut să ia câinele înapoi, dar cei de la azil nu au fost de acord, cerându-i să facă un întreg dosar care să cuprindă și dovezi care să garanteze bunăstarea animalului în viitor. Este o birocrație întreagă și în această problemă, iar faptul că el îl înstrăinase anterior intra ca circumstanță agravantă. Mi-a cerut ca în mod formal să-l iau eu de acolo, știind cât țin de mult la câini, dar apoi s-a răzgândit și cu această variantă, nu am înțeles de ce.

Câteva întâlniri de familie care au avut loc între timp m-au făcut să gândesc că lucrurile nu mergeau spre bine, din comportamentul lui la evenimentele respective. Ce a urmat mi-a întărit această convingere. A urmat o serie de renunțări a tot ce realizase anterior.

A renunțat la orice intenție de reluare a relației cu fosta parteneră, a renunțat la intenția reluării activității profesionale, a renunțat la relațiile pe care și le făcuse cu apropiații locali, a renunțat la întâlnirile care deveniseră periodice cu rudele, a renunțat la întreținerea grădinii, a renunțat la pisică, a renunțat la câine, iar în final a renunțat și la el.

A ales cel mai groaznic mod de a dispărea de pe această lume, cel al Annei Karenina, aruncându-se înaintea trenului. A lăsat în urmă un bilet în care scria: „Nu m-am putut ierta!”.